

HỒI 12

Lưới Tình Lòng Lộng

H

oàng Quốc Tuý vừa bung chén rượu toan đưa lên miệng thì đặt xuống bàn, hai con người mở trao trao nhìn ra cửa. Y rơi vào trạng thái đó bởi nhận ra Đường Thấm.

Bộ đầu Dương Triều Mục cũng nhận ra Đường Thấm.

Hoàng Quốc Tuý bước nhanh đến trước mặt chàng.

- Ê... sao người với ta có duyên nợ thế nhỉ?

Gã chỉ vào ngực chàng:

- Từ Giang Tô cho đến tận kinh thành mà ta vẫn chạm mặt người.

Gã chầu hai cánh môi dày lại, giả lả nói:

- Gã gia sư thúì này lạ thật đấy.

Đường Thấm nhìn Hoàng Quốc Túy từ tốn nói:

- Khi Đường Thấm rời Giang Tô là đã nhường thiếu gia một trượng. Hôm nay vô tình gặp lại, thiếu gia nên kính Đường Thấm một bước.

Hoàng Quốc Túy chột nhúu đôi chân mày:

- Gã gia sư thúì này lạ thật, bốn thiếu gia đường đường là con nhà thế gia vọng tộc, thế mà là nhường người ư? Kính người ư?

Y thọc ngón tay vào lỗ tai ngoáy rồi nói tiếp:

- Nghe ngựa cả lỗ tai, mặc dù người đã rời khỏi Giang Tô ta vẫn ám ảnh về người. Thật tâm mà nói bốn thiếu gia chỉ muốn còng đầu người, tổng người vào đại lao và sau đó là đày đi quan ải. Nếu không thì cũng dẫn người rảo qua khắp Giang Tô để mọi người hành nhục làm gương cho những kẻ khác.

Chân diện của Đường Thấm sa sầm hẳn khi nghe lời nói này của Hoàng Quốc Túy. Mặc dù tức giận nhưng chàng vẫn giữ giọng từ tốn:

- Hoàng thiếu gia... Đường Thấm đã đắc tội gì, đã mạo phạm gì khiến cho thiếu gia căm phẫn Đường Thấm như thế. Có thể nói cho tại hạ biết được không?

Lời nói của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Hoàng Quốc Túy mà sắc mặt của gã đỏ rần lên. Với những nét bất nhân, cay cú và căm ghét lộ rõ ra ngoài, Hoàng Quốc Túy phủ hai tay vào nhau, gất gỏng nói:

- Tại sao lại có người sinh ra trên đời này chứ?

Đường Thấm cướp lời gã:

- Ai cũng có quyền sinh ra mà.

Hừ nhạt một tiếng, Hoàng Quốc Túy trừng mắt nhìn chàng:

- Ai cũng có quyền sinh ra nhưng người thì không. Bởi vì sự có mặt của người trên cõi đời này khiến bốn thiếu gia bức bối.

Y thở dốc rồi hừ một tiếng nữa:

- Người khiến cho Chu Uyển Thanh yêu người.

- Chỉ vì Chu Uyển Thanh yêu tại hạ mà Hoàng thiếu gia mới căm tức Đường Thấm này. Tại sao Hoàng thiếu gia không hỏi nàng. Sao nàng không yêu Hoàng thiếu gia mà để tình cho tại hạ.

- Đồ vô lại...

Đường Thấm cau mày:

- Thiếu gia đừng dùng những ngôn từ đó với Đường Thấm.

- Bốn thiếu gia chửi người vô lại vì người quyến rũ Chu Uyển Thanh. Chứ nàng làm gì có tình ý với người. Nếu nàng có tình ý với người thì sao hôm nay bốn thiếu gia lại đến kinh thành để sắm lễ vật chuẩn bị cho ngày đại hỷ thành thân.

Đường Thấm nhìn vào mặt Hoàng Quốc Túy:

- Chu Uyển Thanh tiểu thư đã đồng ý thành thân với Hoàng thiếu gia, thiếu gia còn đòi hỏi gì nữa mà uất hận Đường Thấm.

Đường Thấm đổi giọng khe khẽ:

- Tại hạ đến tửu điểm để uống rượu chứ không có thời gian để nghe chuyện tình của Hoàng thiếu gia, tránh đường cho Đường Thấm.

Nói dứt lời, Đường Thấm đẩy Hoàng Quốc Túy qua bên. Bị chàng dùng tay đẩy qua bên, Hoàng Quốc Túy tức giận lồng lộng, y gầm lên:

- Gã võ sĩ này dám hỗn láo với Hoàng thiếu gia của tuần thủ Giang Nam.

Vừa thốt ra lời đó, Hoàng Quốc Túy vừa dựng chưởng đánh vào mặt Đường Thấm. Chàng dựng hữu chưởng thì triển một thế trảo chộp ngay lấy chưởng ảnh của gã.

- Bộp...

Hoàng Quốc Túy hoàn toàn bất ngờ trước sự biến ngoài ý muốn của gã. Y buộc miệng thốt:

- Y...

Bộ đầu Dương Triều Mục và hai gã võ phu đứng bật lên.

Đường Thấm không màng đến thái độ của những người đó mà bóp chặt trảo thủ của mình lại. Lúc này Đường Thấm đã hoàn toàn khác, chàng đã học được "Thạch Bảng Chưởng" và đã có nội công thì Hoàng Quốc Túy đâu phải đối thủ của chàng. Hoàng Quốc Túy rống lên sau một âm thanh khô khốc phát ra từ chưởng của gã.

- A...

Tiếng rống của Hoàng Quốc Túy khiến bộ đầu Dương Triều Mục lộ vẻ khẩn trương và lo lắng, y hét lớn:

- Đường Thấm... người dám...

Đường Thấm nhìn bộ đầu Dương Triều Mục nhặt nhẹo nói:

- Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Hoàng thiếu gia tự chuốc nhục vào thân thì đừng trách ai cả.

Nói dứt lời, Đường Thấm hất nhẹ một cái, Hoàng Quốc Túy thối lùi ba bộ rồi té nhào xuống sàn gạch tửu điểm.

Dương Triều Mục thấy Hoàng Quốc Túy ngã xuống sàn gạch liền lồng lộng hấn lên:

- Người dám hành xử với Hoàng thiếu gia như vậy là người đã muốn chết rồi đó.

Hoàng Quốc Túy gào lên, chỉ lại Đường Thấm:

- Giết hần... giết hần, bốn thiếu gia sẽ thưởng cho bộ đầu.

Không cần Hoàng Quốc Túy thốt ra những lời ấy, bộ đầu Dương Triều Mục đã có ý lập công với y. Họ Dương rút ngay thanh đại đầu đao xông thẳng tới Đường Thấm.

Y dựng đại đầu đao phạt thẳng xuống người chàng. Thế đao của Dương Triều Mục vô cùng uy mãnh, những tướng bố đôi thân pháp của Đường Thấm, nhưng sự biến lại trái ngược. Chàng bước lách qua trái nửa bộ vừa né tránh thanh đại đầu đao của bộ đầu Dương Triều Mục vừa vươn trảo thộp vào khuỷu tay đao.

Chàng gần giọng nói:

- Đường Thấm bây giờ khác trước nhiều rồi, Dương bộ đầu nên biết điều đó.

Cùng với lời nói đó, Đường Thấm vung mạnh hữu thủ quăng Dương Triều Mục bắn ra như một cánh diều, va lung vào vách tường tử điểm.

- Rầm...

Dương Triều Mục ngồi sòng xoài dưới sàn gạch, sắc mặt đỏ như than hồng. Y vừa giận vừa ngạc nhiên đến cùng cực trước sự thay đổi của Đường Thấm.

Mới hôm nào đây ở Giang Tô, Đường Thấm chỉ là một gã gia sư trói gà không chặt thế mà nay đã hoàn toàn thay đổi. Chàng có nội lực và võ công như một cao thủ trên chốn võ lâm giang hồ.

Đường Thấm nhìn Hoàng Quốc Túy. Lúc này chân diện gã đã lộ vẻ sừng sốt pha trộn nét sợ hãi.

Đường Thấm giữ ống tay áo thư sinh:

- Các ngươi đừng làm phiền Đường Thấm nữa.

Chưa nói dứt câu thì chợt nghe tiếng vỗ tay cùng giọng nói của Hành Tẩu Định Tịnh...

- Hay... hay lắm.

Đường Thấm nhìn lại.

- Định lão huynh.

- Mới xa nhau thời gian ngắn mà lão đệ đã thay đổi quá nhiều, khác hẳn lúc ở Giang Tô. Lão đệ có cần lão huynh dạy cho lũ cường hào ô lại này một bài học nữa không.

Đường Thấm gượng cười lắc đầu.

- Đệ nghĩ bao nhiêu đó đủ rồi.
- Vậy lão huynh và đệ có thể uống rượu với nhau rồi.

Chàng gật đầu.

Đường Thấm và lão Định Tịnh đi thẳng về phía gian biệt sảnh hôm nào chàng và lão Dụ đối ẩm, còn Hoàng Quốc Túy và Dương Triều Mục cùng hai gã võ phu vội vã tính ngân lượng rồi lủi nhanh ra cửa ngoài tửu điểm.

Lão Định chờ cho Đường Thấm chuốc rượu đầy hai chén mới nói:

- Lão huynh đi tìm đệ đây.
- Huynh tìm đệ?

Lão Định vừa bung chén rượu vừa gật đầu nhìn Đường Thấm, lão dốc chén rượu lên miệng uống cạn.

Đường Thấm hỏi:

- Lão huynh tìm đệ có chuyện gì?
- Chỉ là chuyện tình yêu thôi, chuyện tình yêu của đệ với Chu Uyển Thanh tiểu thư đó.

Lão bung hũ rượu chuốc ra chén của mình, lão vừa chuốc vừa nói:

- Xem chừng lão huynh ăn được chén canh của Chu tiểu thư giờ muốn trả lại khó quá.

Đường Thấm mỉm cười:

- Lão huynh muốn trở thành ông tơ bà nguyệt từ bao giờ vậy?
- Hầy... huynh có muốn làm ông tơ bà nguyệt gì đâu mà chỉ muốn trả lại chén canh bát bửu mà ta đã lỡ ăn của Chu Uyển Thanh thôi.
- Uyển Thanh đã đồng ý thành thân với Hoàng thiếu gia rồi... Đường Thấm đâu còn quan hệ gì nữa. Lão huynh đã thấy rồi đó, chỉ vì Chu Uyển Thanh tiểu thư mà Hoàng thiếu gia cứ tức anh ách trong lòng, quyết làm nhục Đường Thấm cho bằng được.
- Đệ không biết gì cả nên mới nói vậy. Nếu như Uyển Thanh có tình ý với Hoàng thiếu gia thì Hành Tẩu Định Tịnh này đâu có lặn lội đi tìm đệ để làm gì.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lão huynh có thể nói rõ cho đệ biết được không?

- Hầy... nói dài dòng lắm nhưng đệ phải trả lời cho lão huynh biết tâm của đệ trước.
- Lão huynh muốn biết gì?

- Trước tiên lão huynh muốn biết Đường Thấm đệ có yêu Chu Uyển Thanh không?

Đường Thấm dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn nhìn Hành Tẩu Định Tĩnh.

Lão Định nghiêm nghị nhìn vào mắt chàng.

- Sao?

- Đường Thấm nói yêu cũng không đúng mà nói không yêu cũng không đúng, Đường Thấm mền nàng.

- Mền là sao? Yêu là yêu, không yêu là không yêu, có gì là mền.

Đường Thấm buông tiếng thở dài:

- Huynh đã biết vì sao đệ phải rời khỏi Giang Tô?

- Cũng chỉ tại gã Hoàng thiếu gia ôn dịch kia thôi.

- Ngoài Hoàng Quốc Túy ra, Huyện lệnh đại nhân cũng đuổi đệ, nhưng đó không phải là nguyên nhân chính. Nguyên nhân là Mậu Thiên Thiên. Đệ có nhiều chuyện phải làm mà những chuyện đó đệ đâu cảm thấy như vượt ngoài tầm tay của đệ. Nếu bây giờ kéo theo chữ tình nữa, Đường Thấm không biết phải giải quyết như thế nào?

Lão Định vuốt cằm thở hắt ra rồi nói:

- Thôi được rồi... Lão huynh chỉ muốn biết Đường Thấm đệ có biết Chu Uyển Thanh yêu đệ không, yêu rất chân thành và tha thiết nữa.

Đường Thấm chau mày.

Lão Định thấy chàng chau mày, lặp lại câu nói của mình:

- Đệ biết không?

Đường Thấm gật đầu:

- Đệ biết.

- Vậy ta nói cho đệ biết, Chu Uyển Thanh tiểu thư bị Tuần phủ đại nhân và gã Hoàng thiếu gia cùng lão Huyện lệnh ham quyền kia bức ép nàng ta phải thành thân với gã thiếu gia vừa béo vừa lùn kia, chứ thật tâm nàng chẳng muốn chút nào.

Buông tiếng thở dài, Đường Thấm nhìn lão Định nói:

- Đường Thấm không biết giải quyết chuyện này thế nào. Tất cả chung quanh đệ đang rối như tơ vò. Nếu Uyển Thanh không có tình ý với Hoàng thiếu gia và bị bức ép phải thành thân với sự đồng ý của Huyện đại nhân, huynh bảo đệ phải làm sao bây giờ?

Hành Tẩu Định Tịnh bung chén rượu uống cạn rồi nhìn Đường Thấm từ tốn nói:

- Uyển Thanh tiểu thư đã gặp lão huynh và khóc. Nàng ấy khóc nhiều lắm nhưng lão huynh cũng không biết tính toán sao nữa. Uyển Thanh nhờ lão huynh đi tìm đệ và muốn đệ đưa Uyển Thanh đi, đi đâu cũng được, miễn là đi cùng với đệ là được rồi.

Chân mày của Đường Thấm chột nhú lại.

- Uyển Thanh muốn trốn đi với đệ à?

Lão Định gật đầu.

- Lão huynh biết tâm trạng của người đang yêu mà. Khi đã yêu rồi người ta bất chấp tất cả chỉ muốn trọn vẹn tình yêu thôi. Huynh nói thật, thấy Uyển Thanh khóc, lão huynh biết nàng ta đã yêu đệ say đắm và chân thành.

Đường Thấm buồn bã lắc đầu buông tiếng thở dài.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn chàng nói:

- Lão huynh biết Uyển Thanh tiểu thư lúc này đau khổ như thế nào. Tình cảnh của Uyển Thanh rất tội nghiệp. Bên hiếu bên tình, nàng ta như đứng giữa ngã ba đường không biết chọn đường nào, nhưng tâm trí của Uyển Thanh thì lúc nào cũng nghĩ đến lão đệ.

Hành Tẩu Định Tịnh bê vò rượu chuốc ra chén. Lão đặt vò rượu xuống bàn nhìn chàng.

- Đường Thấm lão đệ... Hay là chúng ta cướp kiểu hoa ngay trong ngày song hỷ hòa minh.

Đường Thấm nhìn sững Hành Tẩu Định Tịnh, chàng khẽ lắc đầu.

Hành Tẩu Định Tịnh chau mày nhìn sững chàng.

- Đệ không chịu làm chuyện đó à? Nếu đệ không hành sự thì Uyển Thanh sẽ thuộc về gã Hoàng Quốc Túy mập lùn kia. Uyển Thanh tiểu thư sẽ khổ lắm, đệ biết không?

- Ai cũng có duyên phận cả.

Chàng thở dài rồi nói:

- Đệ biết Uyển Thanh tiểu thư yêu đệ nhưng Đường Thấm không thể làm việc đó được.
- Tại sao?
- Lão huynh...

Chàng lắc đầu thở dài rồi nói tiếp:

- Đường Thấm đã từng là gia sư ở Giang Tô... Đường Thấm dạy học trò của mình điều nhân nghĩa trí tín nay lại hành động như một kẻ hàm hồ thì những gì đệ đã dạy đều là ngu ngốc, gian trá và vô nghĩa sao? Làm sao đệ có thể hành sự như vậy được? Huống chi chưa chắc Uyển Thanh đi cùng với đệ mà hưởng những hoan lạc trong đời.

- Sống ở trên đời thì ai cũng phải có đạo nghĩa cả, nhưng gã Hoàng thiếu gia kia có đạo nghĩa không mà đệ lại dụng đạo nghĩa với y, kẻ bất đạo mình dùng bất đạo xử lại. Uyển Thanh tiểu thư yêu đệ.

Hành Tẩu Định Tịnh vuốt cằm:

- Chúng ta sẽ bịt mắt cướp kiêu hoa.
- Hoàng Quốc Túy sẽ nhận ra ngay ai là kẻ cướp kiêu.

Hành Tẩu Định Tịnh bung chén rượu uống cạn rồi khoát tay:

- Đệ đừng ngại chuyện đó... lão huynh sẽ chịu hết cho. Lão huynh sẵn sàng chịu tai tiếng cho đệ.

Đường Thấm lắc đầu:

- Không... Đường Thấm làm thì Đường Thấm chịu, không bắt lão huynh chịu thay cho đệ.

Chàng trầm mặc suy nghĩ.

Hành Tẩu Định Tịnh nói:

- Đây là chuyện quan trọng cả một đời người... Đệ và lão huynh không thể làm ngơ được. Đệ biết hay không chứ, lão huynh biết, phụ nữ khi yêu ai thì sẽ yêu nhiều lắm. Tình yêu khiến cho họ đau khổ và chẳng có nỗi đau nào đau hơn nỗi đau tình.

Chàng bung vò rượu rót ra chén mình và của Hành Tẩu Định Tịnh, vừa chuốc chàng vừa nói:

- Đệ không biết ngày mai của mình như thế nào nữa. Lúc này đây đệ có thể ngồi đối ẩm với huynh nhưng không biết ngày mai Đường Thấm có còn tồn tại trên cõi đời này nữa không?

- Đường Thấm... đệ nói cái gì vậy?

Chàng bung chén rượu dốc lên miệng uống cạn.

- Có những chuyện đệ không thể thổ lộ với lão huynh.

- Ngay cả lão huynh đệ cũng không thể thổ lộ được à? Lão huynh còn đang muốn hỏi đệ vì cái gì mà đệ rời khỏi Giang Tô mà không nói với lão huynh tiếng nào?

- Lão huynh hãy hiểu cho Đường Thấm. Tất cả những gì đệ làm đều vì Thiên Thiên. Đệ chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi.

Đường Thấm từ từ đứng lên.

Hành Tẩu Định Tịnh nhìn chàng, miễn cưỡng hỏi:

- Lão đệ định giải quyết chuyện của Uyển Thanh như thế nào? Chưa trả lời với huynh mà?

Chấp tay sau lưng, Đường Thấm bỏ quơ nhìn lên bức tranh tổ nữ treo trên vách biệt phòng. Vẻ mặt chàng trầm tư suy nghĩ, chàng nhìn xuống Hành Tẩu Định Tịnh.

- Lão huynh, đệ chỉ còn biết nói hai chữ "duyên phận". Đệ không thể trở thành người cướp kiêu hoa, trái với những gì đệ đã dạy học trò của mình.

Hành Tẩu Định Tịnh đứng lên, lão giữ hai ống tay áo.

- Ta không ngờ Đường Thấm của ta lại là kẻ vô tâm, vô tình như vậy. Nếu đệ có thấy sự đau khổ của Uyển Thanh mới thấu đáo những lời của ta hôm nay nói với đệ.

Hành Tẩu Định Tịnh nói dứt câu bước đi thẳng ra khỏi cửa. Đường Thấm vẫn đứng trơ ra như trời trồng hoặc hoá thành tượng. Tâm thức của chàng rối rắm như tơ vò.

Những gì Hành Tẩu Định Tịnh nói với chàng càng khiến cho chàng thêm rối bời hơn.

Ngồi trở lại bàn, Đường Thấm bung vò rượu uống ừng ực. Chàng uống rượu như người ta khát nước dùng rượu để giải khát. Đặt bầu rượu xuống bàn, Đường Thấm buông tiếng thở dài. Chàng nghiệm lại tất cả những gì đã xảy đến với mình.

Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Đường Thấm nhủ thầm:

“Tình là cái riêng của mình, ân nghĩa là cái trọng, ta phải đặt ân nghĩa lên trên tất cả. Phải trả ân nghĩa cho Mậu bá bá và bá mẫu, và Thiên Thiên trước”.

Chàng bung vò rượu tu một ngụm nữa rồi đặt xuống bàn, nhìn lên bức tranh tố nữ, Đường Thấm nhắm nói:

“Nếu nàng là Uyển Thanh... nàng phải hiểu cho Đường Thấm. Thiên Thiên cần Đường Thấm, muội ấy cần ta.”

Chàng buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của Đường Thấm còn đọng trên miệng thì lão Dụ đã bước vào. Nghe tiếng thở dài của chàng, lão liền hỏi:

- Có chuyện gì mà ngươi thở dài nào nề vậy?

Đường Thấm gượng cười, chàng giả lả nói:

- Thảo sinh đang chờ tiền bồi.

- Ngươi chờ lão hủ hay có tâm sự gì?

Đường Thấm lắc đầu.

- Thảo sinh chẳng có tâm sự gì cả mà chỉ đến đây uống rượu với hy vọng gặp lại tiền bồi. Ngày mai Đường Thấm sẽ ra đi, không biết có gặp lại tiền bồi không? Nhưng trước khi đi thảo sinh muốn biết tình cảnh của Y Phụng như thế nào?

Lão Dụ ngồi xuống bàn, đối diện với chàng, lão vuốt râu nói:

- Y Phụng nha đầu mà nghe lời nói này của ngươi hẳn là rất xúc động. Đường Thấm đã có lòng như vậy, lão hủ rất hoan hỷ và cảm kích. Y Phụng qua rồi, không sao đâu.

- Thảo sinh muốn gặp Y Phụng?

- Y Phụng đã được lão phu cho người đem đi rồi, mặc dù đã ổn nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng một thời gian. Lão phu cũng muốn gặp tiểu tử và nói với tiểu tử phải cẩn thận với người sử dụng “Chỉ kiểm”

- Tiền bồi muốn nói đến kim diện nhân đã giết vợ chồng Thủy Hồ trại chủ và phu nhân rồi đã thương thảo sinh và Y Phụng?

- Chính con người đó, “Chỉ kiểm” của y vô cùng lợi hại và tàn độc. Đường Thấm nếu có chạm mặt thì phải tránh xa, ngươi chưa phải là đối thủ của y đâu.

- Thảo sinh biết sự lo lắng của tiền bối.

Buông tiếng thở dài, lão Dụ nói:

- Lão phu lấy làm lạ, tại sao kẻ đó lại lợi dụng chỉ kiểm toan đả sát Y Phụng?

- Y có hận thù với Y Phụng muội?

- Nhất định không. Dù Y Phụng có võ công nhưng cũng rất xoàng xĩnh. Thế mà y lại muốn giết Y Phụng. Y Phụng nhất định không có hận thù hay oán hận với y.

- Thảo sinh cũng không thể lý giải được điều này.

- Lão hủ đã nghiệm rất kỹ rồi, lúc đầu lão hủ nghĩ kim diện sát nhân là Phùng Tử Hưu, nhưng nghiệm kỹ một chút thì lại không nghĩ Phùng Tử Hưu là kim diện sát nhân.

- Thảo sinh cũng chưa từng biết ai có tục danh là Phùng Tử Hưu.

- Chuyện xảy ra ở lâu thuyền vượt ngoài những suy đoán của lão hủ.

Lão Dụ nhìn chàng vuốt râu:

- Mà thôi, quên chuyện đó đi. Cái gì rồi cũng sẽ lộ ra thôi. Kim giấu trong bọc có ngày cũng lòi ra chứ đừng nói là con người bằng xương bằng thịt.

Lão Dụ bung cả vò rượu mới mở niêm rồi chờ tới Đường Thấm.

- Cạn bầu.

- Mời tiền bối.

Cả hai người cùng dốc bầu rượu tu ừng ực. lão Dụ đặt bầu rượu xuống bàn nhìn Đường Thấm:

- Đường Thấm... Lão hủ hỏi điều này có hơi ngượng ngùng một chút nếu không muốn nói sẽ mạo phạm đến Y Phụng.

- Tiền bối muốn nói gì?

- Y Phụng yêu người...nhưng lão hủ cũng không muốn người khó xử. Nếu như Đường Thấm có duyên phận với Y Phụng thì tự khắc duyên phận sẽ đến.

Lão gượng cười:

- Nhưng chuyện duyên phận của người với nha đầu kia không có nhiều thời gian đâu.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Trong lúc này, Y Phụng lúc nào cũng muốn ở cạnh người.
- Văn bối còn những chức nghiệp phải làm.
- Ta biết... lão hủ chỉ nói với người thế thôi.

Đường Thấm nhìn lão Dụ:

- Tiền bối... văn bối cảm nhận có chuyện gì đó chẳng lành đối với Y Phụng.
- Ai cũng có số phận mà... lão hủ không thể nói nhiều hơn được.

Lão đốc vò rượu tu luôn một hơi dài rồi đứng lên

- Lão phu chỉ nói như thế thôi.
- Tiền bối không thể ở lại uống rượu với văn bối?
- Lão phu không có thời gian... ta phải đi. Hãy làm theo những gì mà người cho là đúng.

Đường Thấm... lão hủ cũng thích người lắm đó. Bảo trọng.

Lão Dụ đốc bầu rượu uống cạn rồi đặt xuống bàn.

- Hy vọng lão phu còn gặp lại người.
- Dụ tiền sinh bảo trọng.
- Hãy luôn nhớ đến Lục Y Phụng. Lục Y Phụng chẳng khác nào cánh phù du. Lão phu đi đây.

Lão nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa. Đường Thấm muốn gọi lão lại nhưng rồi bỏ ý nghĩ đó, bởi Đường Thấm đã nhận ra vẻ hối hả, khẩn trương của lão Dụ.

Chàng đốc vò rượu uống cạn. Khi đặt vò rượu xuống bàn về mặt Đường Thấm trở nên đăm chiêu tư lự. Chàng nghiệm lại những lời lão Dụ nói mà cảm thấy có nỗi trống vắng toả ngập trong tâm hồn mình. Chàng nghĩ đến Lục Y Phụng. Sự liên tưởng đó tạo ra trong chàng một nỗi bồn chồn lo lắng. Đường Thấm nhớ lại buổi đi dạo với nàng, thỉnh thoảng Lục Y Phụng lại ho khan và thay đổi sắc diện.

Chàng nheo mày nhắm nói:

- "Nàng là cánh phù du... Tại sao Dụ tiền bối lại nói như vậy? Có cái gì đó nàng và Dụ tiền sinh đã dối mình."

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>